

Маріуполь. Плюх-плюх — штовхалися хвильки на теплому березі. У парку «Веселка» дзвінко сміялися діти. День був яскраво-сонячним. Єдиними хмарами в місті здавалися рибалки в подертих светрах, які невтішно поверталися з риболовлі з пустими руками. — Ня-а-а-у-у-у, — розчаровано зітхнув кіт Марік, одним оком поглядаючи на сумних рибалок. Він цілий ранок дрімав на березі, а тепер прокинувся й ліниво вигинав спину. — *Доведеться йти по сніданок аж до «Обжери».*

Марік вилизав лапки, причепурився (а він був затятим рудим чистьохою з білим пузом і довгими вусами) і вже було рушив до магазину, де часто збиралися його нові двоногі друзі — кремезні, але добряцькі хлопці, — як увагу його привернула білява дівчина. Вона примостилася малювати поруч. На її планшеті оживали грайливі козенята, що стрибали на піску біля моря й буцалися з хвильками.

«Якщо вона любить кіз, то, можливо, у неї знайдеться трохи молока?» — припустив кіт.

Марік стрибнув дівчині до ніг, муркнув і голодно зазирнув у вічі. Вона всміхнулася йому, але малювати не припинила. *«Так я і думав»*, — розчаровано махнув хвостом кіт і гордо рушив просити харчі деінде.

Марік був котом лінивим, але не дурним. Він умів слухати людей і розуміти сказане. Часом йому це вдавалося краще, ніж самим людям. Проживши ціле життя в Маріуполі, він знав про місцевих і про місто все. І всі його входи-виходи вивчив, як свої чотири лапки.

Кіт любив Маріуполь. За клумби з яскравими квітами, за кремезні дерева з густими кронами, куди він міг видертися й дивитися на всіх згори. За теплий пісок на пляжі й за м'яке заколисливе шурхотіння моря.

Любив дивитися, як весело гасає в парках діввора і як бабусі печуть млинці на маленьких кухнях. Кругленькі такі млинці, ніжні, майже прозорі, на теплому молоці. Марік тихо застрибував на підвіконня й чемно дивився, як бабці загортають у млинці сир і поливають сметанкою. Це було котове улюблене. А оскільки він був гарненьким рудим чистьохою й умів ґречно муркотіти, то і його пригощали тією смакотою.